

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 13.9.2017 o **odvolání obžalovaného Petra K., nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 13.12.2016, č.j. 8T 63/2015-314 a rozhodl t a k t o :

Odvolání obžalovaného Petra K. se podle § 256 tr. ř. **z a m í t á .**

Odůvodnění:

Citovaným rozsudkem okresního soudu byl obžalovaný Petr K. uznán vinným zločinem křivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), e) tr. zákoníku a podle § 44 tr. zákoníku soud upustil od uložení souhrnného trestu vzhledem k tomu, že trest uložený rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 7.1.2016, sp. zn. 50T 5/2015, který ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1.6.2016, sp. zn. 5To 20/2016, který nabyl právní moci dne 1.6.2016, je dostatečný.

Předmětný rozsudek napadl obžalovaný Petr K. včas podaným odvoláním písemně odůvodněným prostřednictvím své obhájkyň. Odvolání bylo vypracováno 29.1.2017, následně pak obhájkyň toto doplnila podáním ze dne 1.2.2017 a rozvedla je též v rámci veřejného zasedání u krajského soudu. Podstatou odvolacích námitek je to, že nalézací soud výrok o vině opřel o stěžejní listinný důkaz, kterým je kromě stížnosti, kterou sepsal tehdejší obhájce Dr. Richter, na níž se nenalézá podpis obžalovaného, i úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný dne 3.4.2014 podle § 30 odst. 1 zákona č. 341/2011 Sb. o Generální inspekci bezpečnostním sborů (dále jen GIBS). Obžalovaný setrvává na stanovisku, že uvedená listina není a nemůže být procesně použitelným důkazem, minimálně je jeho procesní použitelnost velmi sporná. Je tomu tak zejména za situace, že obžalovaný využil svého nezadatelného práva ve věci nevypovídat. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 23.3.2006, sp. zn. III.ÚS 451/04, lze vyslovit závěr, že nalézací soud vyslovil své přesvědčení o vině obžalovaného především na základě tohoto listinného důkazu učiněného před GIBS. V kontextu s právem obžalovaného odmítnout výpověď v předmětném trestním řízení vedeném vůči němu lze vyslovit závěr, že tento listinný důkaz nelze v řízení proti obžalovanému použít, neboť je to v rozporu s právem obžalovaného nepřispívat k obvinění proti sobě samému (nemo tenetur se ipsum accusare), což představuje jeden z principů spravedlivého procesu zakotveného

v článku 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Daný důkaz nelze považovat za důkaz výsledkem obžalovaného, jak je zmíněn v § 89 odst. 2 tr. ř., neboť byl proveden podle jiného procesního předpisu a v době, kdy nebyly zahájeny vůči obžalovanému úkony trestního řízení v této věci. Obžalovaný tedy vytýká napadenému rozhodnutí to, že je založeno na nezákonném důkazu, kterým je onen úřední záznam sepsaný 3.4.2014 podle § 30 odst. 1 zákona o GIBS. Pochybnosti o tom, zda tvrzení obsažené v listině nazvané stížnost, kterou sepsal tehdejší ustanovený obhájce obžalovaného JUDr. Jaromír Richter, jsou skutečně stížnostními námitkami obžalovaného, soud vyložil v neprospěch obžalovaného. V neprospěch vyložil i skutečnost, že obžalovaný nezbavil svého obhájce mlčenlivosti, což je jeho nezadatelné právo. Obžalovaný pak v rámci řízení vedeného pod sp. zn. 50T 5/2015 nikdy v rámci své obhajoby nepoužil nic, co se událo při výslechu osoby podezřelé 17.2.2014. Obžalovaný výslovně uvedl, že obhájci nedal pokyn k podání stížnosti, což je věrohodné a co bylo obsahem porady obžalovaného s Dr. Richterem je předmětem mlčenlivosti a nalézací soud toto hodnotí rovněž v neprospěch obžalovaného. Obžalovaný K. svědka T., ani jiného policistu z žádného útoku vůči sobě neobvinil, stejně jako z vynášení informací médiím. Konverzace mezi svědkem T. a obžalovaným, v níž se svědek obžalovanému omluvil, že mu vytkl vynášení informací médiím, svědčí o tom, že spolu hovořili před zadržením obžalovaného, neboť od zadržení již neměl k dispozici mobilní telefon a není zřejmé, jaký by měl důvod svědka z vynášení informací ovlivňovat. V souvislosti s obsahem procesního úkonu ze dne 17.2.2014 pak obhajoba poukazuje na to, které osoby byly vlastně přítomny při výslechu tehdy podezřelého Petra K. a které protokol podepsaly, neboť svědek T. se snažil soud přesvědčit o tom, že po celou dobu byly všechny osoby uvedené v podpisové doložce přítomny u výslechu osoby podezřelé. Soud nemá žádný důkaz, kterým by vyvrátil tvrzení obžalovaného, že svému tehdejšímu obhájci nedal pokyn k podání stížnosti. Dále obhajoba poukazuje nato, že komplex všech událostí je nesporně extrémním náparem na psychiku každého člověka, soud opomněl fakt, že v případě obžalovaného se jedná o dyslektika. Úskokem státního zastupitelství je záměna faktu, že stížnost podal obžalovaný, což převzal do rozsudečného výroku nalézací soud, který tuto skutečnost bere za nezpochybnitelnou pravdu. Obhajoba dále poukázala na to, že nalézací soud původně trestní stíhání zastavil, důkazní situace je nyní stejná jako v případě zastavení a napadené rozhodnutí je možno tedy v jeho důsledku označit za překvapivé a i z tohoto důvodu je namístě je zrušit. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a buď obžalovaného podle § 226 písm. a), eventuálně c) tr. ř. obžaloby zprostil, případně aby za použití § 223 odst. 2 tr. ř. z důvodu § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř. trestní stíhání zastavil pro neúčelnost, eventuálně nechť soud podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátí věc soudu I. stupně k novému rozhodnutí ve věci.

Obžalovaný byl o konání veřejného zasedání řádně a včas uvědoměn, požádal však písemně krajský soud, aby veřejné zasedání bylo konáno v jeho nepřítomnosti (č.l. 360), kteroužto žádost vlastnoručně podepsal a za této situace bylo podle § 263 odst. 4 tr. ř. veřejné zasedání konáno v nepřítomnosti obžalovaného Petra K.

Z podnětu podaného odvolání krajský soud přezkoumal z hledisek uvedených v § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti

nimž bylo odvolání podáno, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a po vyhodnocení věci dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné.

Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplývá, že okresní soud jednal o podané obžalobě v hlavním líčení, v němž vyslechl obžalovaného, byť tento nevypovídal a omezil se pouze na konstatování, že obhájci nedal pokyn k sepsání stížnosti a ani o ní nevěděl, vyslechl svědky Mgr. Pavla T., Mgr. Daniela K., Aloise K., Milana K., MUDr. Ladislava T., provedl dokazování listinnými důkazy a tyto posléze vyhodnotil ve vzájemných souvislostech způsobem z napadeného rozsudku zřejmým, přičemž dospěl k závěru o vině obžalovaného. Je možno konstatovat, že pokud jde o výrok o vině, v tomto směru provedl okresní soud všechny potřebné a pro posouzení věci nezbytné důkazy, které posléze odpovídajícím způsobem v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu vyhodnotil. V těch částech napadeného rozsudku, které se týkají výroku o vině, okresní soud vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil. Z těchto důvodů je možno skutková zjištění, která okresní soud na podkladě provedeného dokazování učinil a vyúsťující ve výrok o vině obžalovaného, považovat za správná a úplná a v tomto směru krajský soud na příslušnou část napadeného rozsudku odkazuje. Okresnímu soudu není možno vytýkat, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul, případně že by provedené důkazy hodnotil v rozporu s jejich obsahem, nelogicky či nesprávně. Ostatně ani odvolatel nenavrhuje doplnění dokazování dalšími důkazy, ale domáhá se přehodnocení stávajících důkazů ve svůj prospěch, nicméně vzhledem k zaměření a rozsahu odvolacích námitek obžalovaného považuje krajský soud za nezbytné zdůraznit:

S ohledem na námítky obžalovaného týkající se použitelnosti důkazů, z nichž okresní soud při rozhodování o vině vycházel a z údajného postupu v rozporu se zásadami spravedlivého procesu považuje krajský soud za nutné v první řadě poukázat na skutkovou podstatu křivého obvinění ve smyslu § 345 tr. zákoníku, zejména z hledisek použité právní kvalifikace dle odst. 2, 3 písm. c), e) tr. zákoníku, byť se touto otázkou stručně zabýval i okresní soud na str. 3 a 8 svého rozsudku. Ze znění ust. § 345 tr. zákoníku, komentářové literatury a vcelku početné judikatury (viz např. 6Tdo 1010/2008, 6Tdo 605/2015, 4Tz 40/65, R 44/1965, 5Tdo 883/2006, R 56/2007 a další) je zřejmé, že obvinění spočívá v jednání pachatele, které může být podnětem k trestnímu stíhání konkrétní nevinné osoby. Toto obvinění může být učiněno formou oznámení k některému orgánu činnému v trestním řízení, přičemž forma tohoto oznámení není rozhodná, oznámení může být učiněno i zprostředkovaně sdělením jiným orgánům nebo osobám, a to se záměrem, aby se tak dostalo do rukou orgánu trestního řízení a bylo podnětem k trestnímu stíhání lživě obviněné osoby. Naproti tomu však vyslovení pouhého podezření ze strany obviněného (např. v rámci svědecké výpovědi) nelze považovat za vědomě křivé obvinění (viz např. R 44/1965). Pro křivé obvinění se tedy nevyžaduje vůbec písemná forma, lze je učinit i ústně, byť písemná forma má převládající charakter. Takovéto obvinění se musí týkat toliko trestného činu, tedy přečinu nebo zločinu a znaky tohoto trestného činu naplňuje i lživé obvinění učiněné uplatňováním vlastní obhajoby v trestním řízení. Pozdější odvolání lživého obvinění má vliv pouze na posouzení povahy a závažnosti trestného činu a je bez významu, zda došlo ke sdělení obvinění či dokonce k odsouzení osoby lživě obviněné, případně věc byla orgánem trestního řízení odložena. S ohledem na odvolací námítky pak je podstatné

to, že „pachatelem trestného činu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 tr. zákoníku může být např. i ten, kdo učinil písemně nepravdivé oznámení o spáchání trestného činu jinou osobou, anebo kdo lživě obvinil jiného ze spáchání trestného činu v podaném vysvětlení před policejním orgánem, aniž by bylo podmínkou trestnosti, že pachatel byl předem poučen o hrozbě trestního postihu za trestný čin křivého obvinění“ (viz R 56/2007). U křivého obvinění se tedy nevyžaduje určité procesní postavení pachatele, a to na rozdíl od skutkové podstaty trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 tr. zákoníku, kde se vyžaduje procesní postavení pachatele jako svědka nebo znalce a jeho předpokladem je i náležité poučení tím orgánem, před nímž pachatel vystupuje v takovém postavení.

Významné i z hlediska odvolacích námitek je vyjasnění okolností, za nichž došlo k trestnímu stíhání obžalovaného Petra K. v nyní posuzované trestní věci. „Spouštěčem“ celého stíhání byla stížnost tehdejšího obhájce Petra K. ze dne 10.3.2014, a to JUDr. Jaromíra Richtera, adresovaná Policii České republiky, Krajskému ředitelství Moravskoslezského kraje Ostrava a Krajskému státnímu zastupitelství v Ostravě, označená jako „stížnost na postup policejního orgánu“ (č.l. 6-7 spisu), v níž byly uvedeny údaje týkající se údajného protiprávního jednání kpt. Mgr. T. v pondělí 17.2.2014 po zadržení tehdy podezřelého Petra K. ve věci vedené později u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 50T 5/2015. Prostřednictvím státního zastupitelství byla věc předána Generální inspekci bezpečnostních sborů a 3. dubna 2014 pak byl s Petrem K. sepsán úřední záznam o podání vysvětlení podle § 30 odst. 1 zákona 341/2011 Sb. o Generální inspekci bezpečnostních sborů (č.l. 12-16 spisu). Na základě tohoto vysvětlení pak byly 9. dubna 2014 předmětným orgánem podle § 158 odst. 3 tr. ř. zahájeny úkony trestního řízení pro podezření z přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), c) tr. zákoníku a dalších ohledně podezřelého plk. Mgr. Pavla T. Z obsahu předmětné stížnosti (č.l. 6-7 spisu) je zřejmé, že ji podal Petr K. a v jeho zastoupení JUDr. Jaromír Richter, ustanovený obhájce, jímž byla též stížnost podepsána. Obžalovaný v nyní vedené trestní věci skutečně uvedl, ovšem až u hlavního líčení, že obhájci nedal pokyn k podání stížnosti (č.l. 282), z čehož by tedy vyplývalo, že tuto stížnost podal obhájce JUDr. Richter sám, byť podle trestního řádu obhájce činí procesní úkony za obviněného či obžalovaného (vyjma případů v zákoně uvedených, kdy jedná svým jménem) a skutečnost, že Petr K. na stížnosti není podepsán, sama o sobě neznámá, že nebyla podána s vědomím Petra K. (při stejné logice a argumentaci by tedy bylo nutno i nyní projednávané odvolání považovat za odvolání podané samotnou obhájkyň bez vědomí obžalovaného, který na odvolání není taktéž podepsán a v řízení se k této skutečnosti nevyjádřil). Podstatné však je, že Petr K. v onom úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 3. dubna 2014 výslovně uvedl, že stížnost sám podal prostřednictvím JUDr. Richtera (č.l. 13 spisu). Podstatné však je zejména to, že v následujícím vysvětlení podrobně popsal údajné protiprávní jednání vyslychající osoby v té době kpt. T., a to ve stejném rozsahu, jako v oné stížnosti. Okolnosti, které jsou v tomto úředním záznamu uvedeny, nepochybně odůvodňují podezření, že kpt. T. (v současné době plk. T.) se dopustil protiprávního jednání a na základě těchto údajů pak byly proti němu zahájeny úkony trestního řízení, byť toto podezření bylo usnesením rady Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 9.7.2014 podle § 159a odst. 1 tr. ř. odloženo. Tento úřední záznam sepsaný před GIBS však není úředním záznamem sepsaným podle § 158 odst. 6 tr. ř., který by bylo možno „zprocesnit“ postupem podle § 211 odst. 6 tr. ř.

za okolností v něm uvedených, neboť takovýto postup je možný jen v konkrétní a téže věci a nelze tak „zprocesnit“ záznamy z jiných řízení. Pokud je namítáno obhajobou, že předmětný důkaz nelze považovat za důkaz výsledkem obžalovaného ve smyslu § 89 odst. 2 tr. ř., lze s touto námitkou zcela souhlasit, neboť okresní soud skutečně předmětný úřední záznam považuje za listinný důkaz ve smyslu § 213 odst. 1 tr. ř., jímž byl u hlavního líčení důkaz proveden a s těmito závěry se ztotožňuje i odvolací soud. Charakter tohoto záznamu jakožto listinného důkazu pak umožňuje z něho vycházet, a to zejména s ohledem na shora uvedené, že totiž k spáchání křivého obvinění není zapotřebí žádného procesního postavení osoby jinou osobu křivě obviňující a nemusí být ani o následcích křivého obvinění poučena, jak vyplývá již ze shora citovaného rozhodnutí R 56/2007. Nicméně vyslýchaný Petr K. byl poučen o právu nepovídat, byl poučen i o možnosti spáchání trestného činu křivého obvinění a dalších a přesto výslovně uvedl, že vypovídat chce a bude a uvedl okolnosti v tomto záznamu uvedené. Nic mu nebránilo v tom, aby využil svého práva a nevypovídal, zůstala by tak pro další řízení toliko zmíněná stížnost a jeho tvrzení, že k jejím podání obhájci nedal pokyn a byla by tak i jiná důkazní situace.

V této souvislosti je nutno reagovat i na další námitku, že totiž výsledkem Petra K. před orgánem GIPSu 3. dubna 2014 bylo porušení jeho právo na spravedlivý proces a byla porušena zásada zákazu sebeobviňování. Již výše bylo uvedeno, že jako osoba podávající vysvětlení mohl využít svého oprávnění a nevypovídat, nicméně podstatné je, že v tomto úředním záznamu nevypovídal o své trestné činnosti, pro kterou byl vyšetřován ve věci nyní vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 50T 5/2015 a k níž podával vysvětlení 17.2.2014, ale vypovídal o chování v té době kpt. T. a dalších příslušníků policie. K této výpovědi nebyl nucen, a jak již výše uvedeno, po poučení sám uvedl, že vypovídat chce, bude a skutečně pak vypovídal a jako správný úřední záznam 3.4.2014 v 10:55 hod. podepsal. S průběhem výsledku shora uvedeného pak souvisí i námitka o přítomnosti příslušníků policie při výsledku 17.2.2014 ve skutečně trestní věci samotného Petra K. Nyní plk. T. u hlavního líčení vysvětlil (284), kdo byl přítomen výsledku a přítomnost u onoho výsledku 17.2.2014 potvrzují i svědci Mgr. Daniel K., Aleš K. a Milan K. s tím, že výslech vedli policisté T. a K., nicméně i z vysvětlení Petra K. 3.4.2014 před orgánem GIBSU je zřejmé, že podle jeho výpovědi „ti drzí (správně druzí) po mne chtěli, abych se přiznal...“, z čehož je zřejmé, že všichni tito čtyři policisté při výsledku tehdy podezřelého Petra K. byli. Tato skutečnost ovšem pro posouzení nyní projednávané věci význam nemá.

Lze souhlasit s odvolací námitkou v tom směru, že je právem obžalovaného nezprostit svého obhájce práva mlčenlivosti, kdy nalézací soud se touto skutečností zabýval především na str. 4 svého rozsudku. Snažil se ve světle prohlášení Petra K. onom úředním záznamu ze dne 3.4.2014 objasnit příčiny resp. důvod jednání obžalovaného, byť úvahy o poradě mezi obhájcem a obžalovaným 7.3.2014 a jejím obsahu jsou úvahou soudu pochopitelně nevycházející z obsahu této porady, jejíž obsah není soudu znám, nicméně tento závěr soudu o účelovosti jednání obžalovaného nemá pro posouzení nyní projednávané věci v jejím meritu význam.

Obhajoba dále namítla, že nalézací soud původně trestní stíhání zastavil, nyní však rozhodl jiným způsobem za stejné situace a napadené rozhodnutí lze tedy označit za překvapivé a z tohoto důvodu je na místě jej zrušit. Okresní soud o zastavení trestního stíhání obžalovaného Petra K. na základě obžaloby ze dne

2.4.2015 rozhodl v neveřejném zasedání a za situace, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 50T 5/2015 nebyl dosud pravomocný. Svůj postup okresní soud odůvodnil tím, že pro případ, že zmíněný rozsudek nabude právní moci, bude uložený trest pro obžalovaného zcela dostačující, aniž se zabýval nevyloženou situací opačnou. Za překvapivé by šlo spíše označit právě toto usnesení okresního soudu ze dne 14.1.2016, neboť bylo vyhlášeno bez jakéhokoli dokazování a s výhradou, že bude dostačující pro případ, že odsuzující rozsudek ve věci 50T 5/2015 bude pravomocný. Toto usnesení však bylo stížnostním soudem považováno za předčasné právě s ohledem na komplikovanost a složitost řízení vedeného ve věci sp. zn. 50T 5/2015, kdy nebylo zřejmé její skončení co do jeho způsobu. Nyní napadané rozhodnutí, to jest odsuzující rozsudek, však nemůže být považován za překvapivý přinejmenším i z toho důvodu, že v předmětném usnesení krajského soudu ze dne 29.3.2016, sp. zn. 7To 31/2016 bylo výslovně poukázáno na to, že do úvahy by přicházelo uložení souhrnného trestu, případně upuštění od jeho uložení ve smyslu § 44 tr. zákoníku, a tato skutečnost byla tedy známá i obžalovanému a obhájce. Obžalovaný je totiž stíhán za trestnou činnost, na kterou zákon stanoví trest odnětí svobody od dvou do osmi let, nejedná se o bagatelní trestní věc a bylo na okresním soudu, aby po vyhodnocení všech skutečností zvolil postup souladný se zákonem. Tak se posléze též stalo. Prvé rozhodnutí nalézacího soudu bylo předčasným a pokud by prvé rozhodnutí v té které věci bylo rozhodující či dokonce zavazující, od něhož se nelze v dalším řízení odchýlit, ztrácelo by i přezkumné řízení na základě opravných prostředků před nadřízenými soudy smysl. Nynější rozhodnutí, které bylo možno předvídat, neboť do úvahy přicházelo, nelze tedy považovat za rozhodnutí překvapivé a nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku z tohoto důvodu.

Krajský soud po vyhodnocení všech odvolacích námitek nesdílí názor obhajoby, že vše, co bylo v předmětné trestní věci vysloveno, se odehrává pouze na bázi domněnek, které zůstávají neprokázanými domněnkami a že soud měl k dispozici toliko navýsost důkazy nepřímé, na které nelze nahlížet a které nelze hodnotit způsobem, jak to učinil nalézací soud (zejména bod III./12 odvolání ze dne 29.1.2017). Lze tak uzavřít, že okresní soud vycházel z důkazů použitelných procesně v souladu s trestním řádem a z těchto důkazů vyvodil úplná a správná skutková zjištění vyúsťující ve výrok o vině, jemuž pak odpovídá i právní posouzení věci způsobem z napadeného rozsudku zřejmým a v tomto směru možno na jeho příslušnou část odkázat. Pochybení pak nebylo shledáno ani ve výroku podle § 44 tr. zákoníku, neboť obžalovanému Petru K. byl ve věci vedené pod sp. zn. 50T 5/2015 u Krajského soudu v Ostravě uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 28 let, který je nepochybně – i přes zjevnou škodlivost jednání v nyní posuzované věci – trestem dostatečným a za této situace bylo podané odvolání jakožto odvolání nedůvodné zamítnuto výrokem dle § 256 tr. ř.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 13. září 2017

Za správnost vyhotovení:
Jiřina Závodná

JUDr. Vladislav Dorda, v.r.
předseda senátu